

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Miriam Boolsen
Titel	1,2,3 DOOD
Jaar	2007
Uitvoering	Het Lab / Ine te Rietstap

Copyright (C) 2007 by Miriam Boolsen

1, 2, 3, DOOD

een sprookje over loslaten

Naar een sprookje van Hans Christian Andersen
Miriam Boolsen
December 2007

Het stuk is geschreven voor twee of meer personen. De makers bepalen wie wat spreekt.

1.

De dichter, de dichter. De dichter heeft grote voeten en die zegt:

Er was ooit een moeder

Of twee

Nee een, een moeder met een kind, want een moeder heeft een kind en een kind heeft een moeder, zo hoort het, maar dit kind was ziek, doodziek, ziek als ... heel ziek, en de moeder was moe.

Dat was haar kind, en dat was zij, zij waren allebei moe en toen ging ze slapen, ze gingen allebei slapen, ze viel in slaap.

En toen kwam er iemand binnen, het was De Dood.

Dat is te snel, ze is niet eens in slaap gevallen.

Oja, ze is niet in slaap gevallen, en ik vergis mij, het was een oude man, en hij stond op straat en zag er zo koud uit dat de moeder hem binnenliet.

Wat was de naam van de moeder?

Dat weet ik niet, het kind noemde haar 'mama' en de moeder noemde het kind 'mijn kind' en 'schat' en dat soort dingen.

Maar toen kwam de oude man?

Ja, het klopte aan de deur, en zij deed open, en buiten stond de oude man, en zij liet hem binnen.

2.

De dichter, de dichter heeft grote voeten en die zegt:

Het was in een donkere nacht met storm en regen. Het donker stond dicht tegen de ramen aan gedrukt en keek naar binnen.

Niets was te zien en iedereen was alleen. Alleen een moeder met haar zieke kind. Het kind was ziek met een ziekte waar het zwak van werd, daarom sliep het de hele tijd. De moeder probeerde wakker te blijven en niet in slaap te vallen. Zij waakte over haar kind en zij zong voor haar kind. Zodat het kind zelfs in zijn slaap de stem van zijn moeder zou horen.

(er wordt geklopt)

Wie is daar?

Dat ben ik, ik ben een oude man en ik heb het koud.

Heb je het koud?

Ja vreselijk koud, ik kan nauwelijks praten, zo koud heb ik het, alles is bevroren.

Kom dan binnen, er is niet veel hier - want zij waren arm natuurlijk - maar er is een stoel waar je mag zitten en de kachel is warm, hier mag je zitten totdat je weer kunt lopen.

Hij gaat zitten, hij kijkt zo raar naar haar.

Hij ging zitten maar ze vond dat hij zo raar naar haar keek, rare ogen waren dat, rare blik, waar keek hij naar? Maar ze was moe, en ze viel in slaap.

En in haar slaap heeft hij haar kind gepakt en is weggegaan.

Pakt haar kind, gaat weg.

Mijn kind, mijn kind, waar is mijn kind?

Haar kind, haar kind, waar is haar kind? Heeft iemand haar kind gezien?

Hoe kan dat, ze sliep maar eventjes, en wat moet hij met dat kind?

De dichter zegt het, de moeder viel eventjes in slaap, want zij was moe en ongerust omdat haar kind ziek was, en terwijl zij sliep pakte de oude man het kind en liep weg zonder dat zij er iets van merkte.

Zegt hij dat?

Zo is het verhaal: de moeder sliep en de oude man pakte het kind.

3.

En toen?

Toen is ze naar buiten gelopen natuurlijk, wat denk je wel, zij maakte zich ongerust, zij was wanhopig, zij miste haar kind al, het deed pijn, het deed pijn in tot in haar botten, in haar bloedvaten, tot onder haar huid, zo veel miste ze haar kind, en zij was bang, zo bang was zij nog nooit geweest. En misschien was het haar schuld omdat zij in slaap gevallen was.

Dat vind ik niet, zij sliep gewoon.

Zij mocht niet slapen, haar kind was ziek.

Zij was moe, zij kon er niks aan doen.

Zij was volwassen, volwassenen hoeven niet te slapen (kijken het publiek in).

Zij had dagen niet geslapen.

Het was haar kind.

Daarom.

4.

De dichter zegt de moeder liep naar buiten.

Ze loopt naar buiten.

Ze ziet een oude vrouw.

Mijn kind, mijn kind, waar is mijn kind?

Mijn kind is weg, heb jij mijn kind gezien. Het is ongeveer zo groot en het heet kindje-mijn-kindje.

Ik heb jouw kind gezien.

O Halleluja.

De oude man heeft het meegenomen.

De oude man?

Het was geen oude man, het was De Dood. De Dood heeft jouw kind meegenomen. Hij nam het mee terwijl jij sliep. Hij is nu onderweg naar zijn land.

Zeg mij waar zijn land ligt.

Nee.

Wat zeg jij?

Nee.

Zeg jij nee?

Ja.

Maar jij bent een oude vrouw. Oude vrouwen in sprookjes zijn er om jou te helpen. Die vraag je om raad en dat geven ze dan.

Nee.

Niet?

Nee. Jij hebt de verkeerde sprookjes gelezen. En bovendien, oude vrouwen zijn niet allemaal hetzelfde. Ze zijn net zo verschillend als ... als verschillende dingen.

En mijn kind?

Jouw kind?

Ja mijn kind dat verdwenen was. Maak geen grapjes met een moeder! Ga jij mij vertellen waar de oude man, waar De Dood, naartoe is met mijn kind?

Ja.

Heureka.

Maar eerst moet jij alle liedjes voor mij zingen, alle liedjes die jij kent en die je voor je kind hebt gezongen.

Allemaal?

Ja allemaal. Want ik ben De Nacht en ik heb naar jou zitten luisteren terwijl jij voor je kind zat te zingen. Voor het slapen gaan, tijdens het slapen, tijdens de onrustige uren tussen slaap en wakker in. Elke nacht heb ik, De Nacht, naar jou geluisterd en ik ben aan je liedjes gehecht

geraakt. En nu wil ik dat je ze allemaal voor mij zingt.

De dichter, de dichter en die zegt:

De moeder zong en zong, ze zong alle liedjes die zij kende. Het waren er veel. En nog meer.

(er worden liedjes gezongen)

En de oude vrouw zei: Ik zag de oude man, De Dood, het donkere bos in lopen met jouw kind.

5.

Wie ben jij?

Ik ben de struiken, de dorre struiken.

Jij ziet er droog uit.

Ik ben droog.

En koud.

Ik ben koud.

En wat doe jij zoal?

Ik sta het hier koud te hebben en ik probeer de mensen en dieren die voorbij lopen te raken met mijn dornen.

Dat klinkt niet zo aardig.

Ik ben ook niet zo heel aardig.

Waarom niet?

Ik geloof dat het met de droogte te maken heeft. En de kou.

Ben jij hier alleen?

Ja, helemaal alleen, de andere struiken staan ver weg en ik kan niet naar hun toe. Zij kunnen niet naar mij toe.

Ik ben ook alleen.

Jij bent een mens, jij kunt je verplaatsen.

Ja, maar niet snel genoeg, ik ben op zoek naar De Dood.

Ja, want hij heeft jouw kind meegenomen.

Weet jij dat?

Iedereen weet dat, iedereen heeft het erover.

Weet jij waar het land van De Dood ligt?

Ja, dat weet iedereen ...

(kijken de zaal in)

... hij loopt altijd hier voorbij, er is maar een richting.

En waar is dat?

Eerst moet jij mij warm maken. Ik wil eens helemaal warm worden.

Maar ik wil naar mijn kind toe.

Eerst warm.

Kind.

Warm.

Kind.

Warm.

Kind.

Warm.

Kind.

Warm. Kind warm kind warm kind warm kind warm kind warm kind warm kind warm

GOED DAN. Kom dan verdomme hier, dan zal ik je warm maken.

Jij moet naar mij toe komen, weet je nog? Ik kan niet van mijn plek af.

Ik zal naar jou toe komen.

Gaat naar de dorre struik toe, omarmt hem.

(de moeder omarmt de struiken, geluid van pijn: Aarh)

Het is die kant op.

Dit zegt de dichter: De Moeder ging naar het struikgewas toe en zij omarmde het en zij gaf de warmte van haar lichaam en het struikgewas kraste haar met zijn dorre vingers en drup, drup, druppel er lag een plas bloed voor haar voeten.

Er ligt een plas bloed.

En het was zo helder dat de maan zich erin kon spiegelen. De Moeder bloedde, ze bloedde voor haar kind, voor de nacht, voor alle nachten waarin kinderen en moeders en vaders alleen zijn. En ze bloedde voor alle dieren die zitten te waken in de nacht, ze bloedde voor de muis die heel stil zit en niet durft te bewegen, bang dat de kat hem zal zien. En ze bloedde voor de kat, die vannacht misschien geen muis zal vangen, hoe moet ie dan overleven?

En de maan zag dat allemaal en keek of haar haar goed zat en of haar scheiding recht was.

6.

... Waarom gaat het altijd zo in de sprookjes? Dat er iemand een arm verliest en die weer terugvindt, dat er een prinsesje is dat niet wil lachen en het hele land moet er dan voor zorgen dat zij weer kan lachen, er is een ridder die de hele tijd van zijn paard afvalt, er is een draak waar iedereen bang voor is maar eigenlijk is die heel lief en wil alleen maar knuffelen, er is een meisje en zij mag niet mee naar het bal en mag alleen maar poetsen en lelijke kleren dragen?

Zo zijn de sprookjes, dat heeft de dichter besloten.

Waarom wou die geen blije verhalen vertellen?

Dat kan niet, blije verhalen kunnen niet verteld worden.

Dat is raar, ik vind bij voorbeeld het verhaal van het huis een heel mooi verhaal. Er was ooit geen huis en toen was er wel een huis.

Dat is geen verhaal.

Het is wel een verhaal, het huis staat daar.

Het is een huis maar geen verhaal. Een huis kan niet een verhaal zijn. Alleen als het bij voorbeeld een spookhuis was of een huis dat ongelukkig was omdat het geen ramen had of zoiets. Of een koud huis dat alleen maar stond te rillen.

Dat vind ik een raar verhaal.

Dat is ook een beetje een raar verhaal.

Er was ooit een mooi huis en het was mooi omdat het een huis was met een dak en een raam en een deur, je kon door het raam naar buiten kijken en je kon door de deur naar binnen. En naar buiten natuurlijk. En er hingen gordijnen voor het raam, het was een heel mooi huis.

Er was ooit een koningin en in haar land was alles van ijs en al het eten was heel koud en je moest de melk in de koelkast zetten om die te ontdooien.

En alles was wit zeker?

Ja het was wit.

Ha, ik wist het.

Zie je wel, dat is een verhaal.

7.

Ik was een wilde en gevaarlijke moeder en ik was nergens bang voor. En als ik bang was, deed ik het toch, dus was ik moedig. Ik baande mij een weg door de struiken, ik viel over boomstammen, mijn armen werden opengekrast door takken en dornen en mijn handen waren rood van bloed. Het was een eenzame wandeling en ik was alleen in de wereld, op zoek naar De Dood. Hij was snel en ik was langzaam. Hij kende de weg en ik niet.

8.

Zullen we dan maar een liedje spelen op ons blokfluit?

Ja dat is een goed idee, ik heb de mijne toevallig hier liggen.

En ik de mijne toevallig ook hier.

Wat een toeval.

En denk jij ook dat wij toevallig hetzelfde liedje kennen?

Toevallig wel.

Wonderlijk.

(er wordt gefloten)

Ben je bang?

Ja, ik ben bang.

Maar je doet het toch?

Ja ik moet het doen.

Dan ben je niet bang, dan ben je moedig.

Maar ik ben ook bang.

Dat geeft niet.

9.

ik loop op het pad in het donker
ik loop naast het pad in het licht
ik weet niet waar ik ben
ik ben aan het zoeken
ik ben dat aan het zoeken wat ik moet zoeken
mijn kind namelijk
ik ben een moeder zonder kind
wie heeft daar nou van gehoord
hebben jullie mijn kind gezien?
ik niet
ik zie het niet
mijn kind
misschien is mijn kind alleen
misschien is mijn kind bang
misschien wordt mijn kind net op dit moment wakker
en schreeuwt het mama mama waar ben je?
mama, o mama, kom en red me
als dat zo is ga ik dood
als dat zo is is het teveel
ik had er bij moeten zijn
ik had beter moeten opletten

mijn kind is nu alleen
en ik, ik ben ook alleen
zonder mijn kind

of

Ik loop op het pad in het bos, het is donker en ik ben bang. Ik ken de weg niet, ik weet alleen dat ik zal doorgaan tot ik er dood bij neerval of dat ik vind wat ik zoek. Mijn kind namelijk, ik zoek mijn kind.

Jij zoekt je kind en je geeft niet op.

Ik geef niet op.

De dichter heeft gezegd dat jij niet opgeeft, jij blijft doorgaan.

Ik blijf doorgaan.

Jij blijft doorzetten.

Ik blijf doorzetten.

Tot het bittere einde.

Tot het bittere einde.

Zoals wanneer je iets op je tong hebt dat bitter smaakt.

En toen kwam ze bij de zee.

10.

Zee o Zee, ik moet naar de andere kant.

Ik ben De Zee. Ik ben hier al heel lang. Ik lig hier, ik stroom hier, ik ben hier. Zonder mij was er geen land. Want anders zou het land niet weten dat het land was, het zou denken dat het een berg was, of een grasveld, of een vulkaan, of het zou denken dat het De Zee was.

Ik wil naar de andere kant.

(Alsof het heel gevaarlijk is) De andere kant, o de andere kant. Wat is er aan de andere kant?

Ben jij nooit geweest? Aan de andere kant ligt Het Land van De Dood.

Ik wist het, ik wist het. Ik had er altijd zo'n naar gevoel als ik langs liep. Daarom.

Hm, naar gevoel? Maar jij bent De Zee, jij hoeft nergens bang voor te zijn.

Wat zijn de mensen toch rare vogels. Wat denk jij wel? Ik heb haaien in mij, ik heb schildpadden. Ik heb inktvissen zo groot dat ze schepen kunnen doen verdwijnen, zou jij niet bang zijn dan? En de grote vissen eten de kleinere en de kleine eten de grote, zou jij dan niet bang zijn? En wie wil De Zee nou horen huilen? Het is een geluid zo lelijk, dat hou je niet voor mogelijk. Daarom stoppen de zeemannen hun oren dicht. Niet vanwege de zeemeerminnen. Het is niet om hun verlokke zang niet te horen, het is om De Zee niet te horen huilen. Het is een geluid zo ... dat gaat door merg en been.

(De Zee huilt)

Ik vind het nog meevallen, hoor, ik vind het helemaal niet zo erg.

Ha, dit is nog niks. Als ik echt ging huilen zou het vlees van je botten vallen en jouw schedel zou glinsteren in het maanlicht.

Ik denk helemaal niet dat jij zo erg bent als jij je voor doet. Ik moet naar de andere kant. Is er niet iets wat jou blij maakt?

Parels. Ik hou van parels. Parels zijn mooi. Ze schitteren en ze zijn rond. Rond is mooi. Jouw ogen zijn de mooiste parels die ik ooit gezien heb, als ik ze mag hebben zal ik jou naar de andere kant brengen.

Maar ik heb mijn ogen nodig om De Dood te zien. Straks als ik in zijn land ben, heb ik ze nodig, zodat ik mijn kind terug kan krijgen. Hoe kan ik mijn kind terugkrijgen als ik De Dood niet kan zien?

Denk aan alles wat in de zee leeft, denk aan lange natte armen die jou vastpakken en naar beneden halen. Denk eraan hoe je probeert te ademen maar je longen vullen zich alleen met water. Je probeert te schreeuwen maar de vissen kijken je alleen maar onverschillig aan. Jij kunt niet naar de andere kant. Niet alleen. Niet met je ogen. Niet zonder mij.

Zonder ogen ben ik niks.

Zonder ogen zou jij aan de andere kant staan.

Goed dan, ik zal mijn ogen uit mijn hoofd huilen voor jou. En daarna kun jij ze hebben.

Oeh ik kan niet zo goed tegen huilen.

Er is een ding wat ik niet begrijp.

Aha.

Waarom lopen ouders hun kinderen zo achterna?

Zoals de moeder?

Ja zoals de moeder.

(schouderophalend) Zij moest wel.

12.

De dichter?

De dichter, de dichter, ik ben net naar de andere kant gekomen, ik wil nog niks. Bovendien heb ik geen ogen, dus hoe zou ik moeten weten wat ik wil? Ik kan toch niks zien?

Dan kun je toch horen?

Ik hoor niks.

Luister dan.

Naar wat?

Hoor je echt niks?

Dat weet ik niet, wat moet ik horen?

Hoor jij niet dat daar een huis staat?

Nou ja ...

Hoor jij niet de ramen? Heel veel ramen, een huis van glas. Het is de kas van De Dood. Jij bent heel dicht bij zijn land nu en dit is zijn kas en die staat vol met planten. Allemaal planten die mensen zijn, allemaal mensen die planten zijn. En sommigen groeien langzaam en sommigen groeien snel en sommigen groeien helemaal niet meer. En sommigen zijn droog en sommigen staan vol bloemen, er is geen eind aan en het is helemaal niet rechtvaardig. Maar zo is het in de kas van De Dood. En hoor jij niet de oude vrouw die De Dood helpt de planten verzorgen. Hoor jij niet haar voetstappen?

Ik dacht dat dat de dichter was?

Nee, dat zijn de voetstappen van De Oude Vrouw die De Dood helpt de planten verzorgen. Zij is oud en gerimpeld en loopt helemaal krom, zij geeft de planten water en veegt de bladeren bij elkaar, dat ze niet liggen te verrotten. Als De Dood weg moet om mensen op te halen, is zij er nog altijd. De Kas van De Dood is nooit onbewaakt. En bovendien zijn er veel te veel bladeren die op de vloer vallen, De Dood heeft het te druk om de hele tijd te lopen vegen, daarom is De Oude Vrouw hier. Om te vegen. Misschien was zij er wel voor De Dood. Ja, ik geloof het wel. Voordat De Dood kwam, was De Oude Vrouw er, zij is ouder dan De Dood.

En nu is ze hier?

Ja, nu is ze hier, jij hoort haar voetstappen, zij komt dichterbij, jij kunt haar horen, ookal kun je haar niet zien.

(schuifel, schuifel, schuifel)

Wie ben jij?

Ik ben De Oude Vrouw in De Kas van De Dood.

Wat doe jij hier?

Ik veeg hier de bladeren bij elkaar, ik ben degene die hier altijd is, ook wanneer De Dood er niet is. Wat doe jij hier?

Ik ben gekomen om mijn kind terug te krijgen van De Dood.

De Dood geeft niets terug, daar is hij heel streng in.

Toch wil ik het proberen.

Hoe wou je dat doen?

Ik zal hem zeggen dat ik mijn kind terug wil hebben, dat hij het terug moet geven.

Dat doet ie nooit.

Help me, zeg me wat ik moet doen.

Waarom zou ik?

Omdat je ... omdat ik het je vraag.

Wat geef je mij om te zeggen wat je moet doen?

Ik heb niks te geven, maar ik zal naar het einde van de wereld voor je lopen.

Daar ben ik al geweest, er is helemaal niets aan, maar je kunt mij je lange haar geven, jij weet zelf ook best wel dat het mooi is.

Alleen mijn haar? Dat geef ik je graag. Hier. Zeg me nu wat ik moet doen.

Als De Dood komt moet jij een van zijn planten vastpakken en dan moet je dreigen om die uit de grond te rukken. Want hij wordt in de gaten gehouden en als het niet klopt, als De Dood een plant te weinig heeft, dan krijgt hij op z'n lazer.

Hoe weet ik wanneer het De Dood is die binnenkomt?

Dat voel je. Als hij komt is het als een ijzige wind. Wanneer De Dood komt dan weet je dat. Dan twijfel je niet.

En nu moet ik wachten tot hij komt?

Nu moet je wachten, ja.

13.

Wie ben jij?

De Dood.

Wat kom jij doen?

Iemand meenemen.

Naar waar?

Naar mijn land.

Waar is jouw land?

Daarachter.

En hoe is het daar?

Koud en donker.

Hoe heet jouw land?

Het heet Het Land van De Dood.

En welke wetten gelden daar?

Mijn wetten.

Alleen die?

Alleen die.

Verder nog iets?

Het is daar anders dan waar je tot nu toe bent geweest, het lijkt op niks anders.

En ben jij daar ook?

Ik ben er ook, ja.

Dus men is niet helemaal alleen?

In die zin niet, nee.

Dat is fijn om te weten.

Dat kan ik mij voorstellen.

En kun je kun je nog iets doen daar?

Niet zo heel veel. Hoe heb je mij gevonden?

Ik ben een moeder.

14.

Nee, nee, niet zo: Geef me mijn kind terug!!!

(de moeder pakt een plant)

Ik ga alles hier kapotgooien als je niet mijn kind teruggeeft, ik ga alle planten uit de grond rukken, ik ga ze allemaal kapotkrijgen en doden en stuksnijten.

Laat de plant los.

Wat wil jij van mij? Mijn kleren, mijn wil, mijn stem, mijn leven ... Jij mag het allemaal hebben, het betekent niks voor mij zonder mijn kind. Geef me mijn kind terug. Zonder mijn kind kan ik niet leven. Jij hebt mijn kind niet nodig maar ik wel, ik heb mijn kind nodig om te leven.

Hier, je ogen terug.

(De Dood gooit de ogen naar de moeder toe).

Ik wist niet dat ze van jou waren, ik zag ze op de bodem van de zee.
Kijk, zie je de planten. Elke plant hier is een mensenleven. Ook de plant die jij nu vasthoudt.

(De Dood pakt een zieke plant)

Dit is je kind. Het is dood. Ik kan jouw kind wel weer levend maken, maar dan moet er iemand anders dood. Een ander plant. Een ander iemand. Anders klopt het niet meer. En dan krijg ik op m'n lazer.

(de moeder gaat naar De Dood toe met een plant)

Hier.

Weet je het zeker?

Hoezo?

Het is het leven van die vrouw daar.

(de moeder kijkt de mensen aan)

Zij daar met de rode trui?

(De Dood knikt)

(de moeder pakt een andere plant)

Die dan?

(De Dood wijst iemand anders aan)

De man met het witte haar?

(De Dood knikt)

En die dan?

(De Dood wijst)

Dat kind?

(knikt)

(De. Moeder. Geeft. Het. Op. Zet. De. Plant. Te. Rug.)

15.

En de dichter?

Wat daarmee?

Zegt die niks?

Het verhaal is afgelopen.

Zo! De dichter, de dichter heeft grote voeten en die zegt ineens niks meer?

Geen woord nee, niet in dit verhaal. Het is afgelopen.

Dat kan toch niet? Dit kan toch niet het einde zijn!

Het Einde. The End. ds Ändi. Slut.

Ik kan niet geloven dat dit het einde is, er moet toch meer zijn!

Is er niet, pi-poe-paf einde verhaal. Rim-roem-raf afgesloten. Ping-pong-pam verzin maar wat nieuws.

Maar ik zat er net helemaal in

Dan moet je je maar niet zo inleven.

16.

ding dong bellen blazen

bing bong de schapen grazen

fil ful de kat is wakker

bil bul de vogel vliegt over de vette akker

bing bang en het is weer ochtend
ding dang en de vlechten zijn gevlochten
ping pong de vogel is vrij
ding dong maar altijd dichtbij

17.

hij zegt kruip in de oven
en jij kruipt in de oven
hij zegt ga vliegen
en jij gaat vliegen
hij zegt leun achterover
en jij leunt achterover
hij zegt spring hoog of laag
en jij springt hoog of laag

hij komt je halen
in het holst van de nacht
hij klopt op de deur
maar jij hoort het niet
en hij neemt je mee
maar jij merkt het niet
je bent al in slaap gevallen
ja je bent al in slaap gevallen
hij komt je haaalen
hij komt je haaalen

en jij gaat mee
je zult wel moeten
en voor je het weet
zit je op zijn paard
jij zit voorop
jij zit voorop
en het gaat zo snel
door een landschap
dat je nooit gezien hebt
en toch komt het je bekend voor
je voelt je thuis
je voelt je thuis
jij komt thuis
jij zult thuiskomen

en hij zegt
het is niet ver meer
het is niet ver
het is niet zo ver
we zijn er bijna
we zijn er bijna

en jij sluit je ogen
we zijn er bijna

en je voelt het warme paard onder jou
de warme spieren dragen je naar een land
een land waar je nog nooit geweest bent
maar waar iedereen je naam kent
iedereen kent je naam
dat is prettig toch
dat iedereen je naam kent
en als je aankomt zullen ze zeggen
waar was je nou
we hebben gewacht
en je zult kleren krijgen
en je zult te eten krijgen
en ze maken een plek vrij voor je
rondom het vuur
je wordt warm en rozig
daar op het bankje
en je hoort de stemmen om je heen
morgen zal het weer zo zijn
morgen weer zo